

en ontwikkeling schijnen analoog te zijn met die van de echte lakschildluis. Hier blijft het omhullend vernislaagje echter ook zelfs bij het volwassen insect zeer dun en is meer van een hoornachtige geaardheid. Maakt men met een naald dit half bolvormige omhulsel stuk, dan kan men binnen in de bloedroode pootlooze schildluis met talrijke jonge larven zien liggen. Duidelijk zijn bij het levende materiaal ook de korte wasdraadbundels, die dienen voor den luchttoevoer naar de onderliggende schildluis. Zelfs wanneer de dieren dicht opeen zitten, heeft nooit een dergelijke korstvorming plaats als bij de echte lakschildluis, enkele der geïsoleerd zittende exemplaren op den afgebeelden tak vertoonen goed den oorspronkelijken vorm van het insect.

Mochten tenslotte sommige lezers der *Tropische Natuur* ons nadere of aanvullende mededeelingen kunnen doen over het voorkomen der lakschildluis op Java, dan houden wij ons daarvoor steeds zeer aanbevolen.

Buitenzorg.

P. v. D. GOOT.

KORTE MEDEDEELINGEN.

Eichhornia crassipes.

In het jaarverslag van het Boschwezen in de Philippijnen over 1917 lezen we hoe nu ook reeds bij onze noordelijke burens de waterpest zich op tal van plaatsen in meeren en in langzaam stroomende rivieren op zoodanige wijze ontwikkelt en vermeerdert, dat het voorzien wordt, dat binnenkort deze wateren, welke door meerdere houtexploitatie-maatschappijen en houtzagerijen in hun bedrijf gebruikt worden, zoo volgegroeid zijn, dat geen enkel houtvlot meer kan passeeren, geen boot en zelfs geen stoombooten zullen door deze plantenmassa zich meer kunnen voortbewegen. Een vernietiging op groote schaal kan alleen aan dit zich steeds meer uitbreidend kwaad een eind maken. Gevraagd wordt dan ook om een wet voor de bestrijding van de waterpest.

J. B.

Bloeiwaarnemingen bij *dendrobium Crumenatum* (Duifjesorchidee).

In onzen tuin te Padang stond een eerwaardige Waringin, die geheel met epiphyten was begroeid. Vooral groeiden er vele Duifjes op, die telkens den ouden woudreus met hun rijken tooi van witte bloempjes sierden, een pracht, die helaas telkens maar een dag duurde. Weldra viel het op, dat de Duifjes opvallend vaak bloeiden en daarom begon ik vanaf einde Maart 1918 den bloei te noteren.

Vermoedelijk gelden de bloeiperioden voor de geheele streek rondom Padang, daar, voorzover ik kon nagaan, steeds **alle** Duifjes in de buurt *tegelijktijd* bloeiden.

De bloeiwaarnemingen volgen hieronder:

	per maand	
1. 31 Maart groote bloei	regenval 265 mm	
2. 17 Mei " "	" 278 "	regenval April 207 mm
		" Juni 386 "
		" Juli 186 "
3. 9 Augustus, kleine bloei	" 172 "	
4. 15 Sept. zeer kleine "	" 582 "	
5. 3 Oct. groote bloei	" 427 "	
6. 6 Nov. " "	" 546 "	
7. 28 Nov. matige "		

De regenval is erbij vermeld om te kunnen nagaan of deze er directen invloed op uitoefent. In dit geval is de invloed niet duidelijk na te gaan. Misschien interesseeren de waarnemingen iemand, die zich met phoenologie bezig houdt, vandaar de vermelding.

L.

Een Skink, die een kikker vrut.

Door een onzer bedienden werden we opmerkzaam gemaakt, dat er op het grasveld achter het Laboratorium iets bijzonders te zien was.

Het was een groote Kadal, een hagedis behoorend tot de Skinken, (w.s. de algemeene *Mabuia multifasciata* (KUHLE) die een kleine (5 à 6 cM. lange) kikker bij een poot te pakken had.

De hagedis liet zich niet door ons storen en hield den kikker hardnekkig vast. Deze smartelde nu en dan hevig tegen en stootte dan den eigenaardigen schreeuw uit, dien men soms in de sawahs vernemen kan en er bijna altijd op wijst, dat een kikker het slachtoffer is geworden van een slang. De poot van den kikker was reeds deerlijk gehavend. De hagedis hield vast en we meenden niet gerechtigd te zijn ons met de zaak te bemoeien en verwijderden ons dus.

Na een uurtje kwamen we nog eens kijken. De kikker was al dood; de hagedis had hem den buik opengescheurd zooals we juist nog konden zien, door het slachtoffer verwoed heen en weer te schudden. Na nog een poosje was de kikker geheel verslonden en kwamen we nog juist op tijd om de hagedis haar bloedigen bek aan 't gras te zien afvegen.

Het schijnt uit deze waarnemingen dat deze skink niet onverdeeld nuttig is en het zou me in 't geheel niet verwonderen als zij zich ook aan 't rooven van jongen van op den grond nestelende vogels schuldig maken zou. Wie let er eens op?

L.

Aan de Redactie van de Tropische Natuur.

Naar aanleiding van het artikel over *Amorphophallus oncophyllus*, van den Hr. SYBRANDI in No. 3 van de *Trop. Natuur*, wil ik u berichten dat ik bloeiende exemplaren aantrof van *Amorphophallus* in de maanden Februari — Maart alhier in de bosschen van de onderneming Pamegatan hoogte 4000 — 4500 voet. Dat voorts een kennis van mij eenige bloeiende *Amorphophallus* aantrof op de ond. Tjisoetian hoogte 4300 voet.

Wij troffen echter *niet* de *oncophyllus* aan daar de typische overlangshe witte streepen op de kolfsteel geheel ontbreken. Onze exemplaren hadden een als een slangenhuid geteekende kolfsteel, bruin-groene steeds in elkander overvloeiende doch toch wederom regelmatige vlekken.

De soorten die ik aantrof hadden een kolfsteellengte van 1.25 M. terwijl het exemplaar op Tjisoetian een kolfsteel had van een lengte van 2 Meter ruim. Zoo ook de bladsteel met bladkroon, terwijl die geheel ontbraken bij mijn exemplaren.

Ik ben in afwachting van de determinatie tabel in het volgende nummer en hoop daar mijn exemplaren ook onder aan te treffen.

Hoogachtend

Uwdn

J. W. WERKMAN

* * *

Daar de Hr. B. eenige maanden op reis geweest is, ontbreekt nog steeds de determinatie-tabel, die echter in een der eerstvolgende nummers zal verschijnen.

Aan de Redactie van de Tropische Natuur

Vaag om inlichting.

Hoe is te verklaren, dat driekleurige katten, zwart, wit en geel (of roodachtig geel) gevlekt, zoo goed als immer van het vrouwelijk geslacht zijn? Een dergelijke bonte (3 kleurige) kater toch schijnt hoogst zelden voor te komen en wordt dan ook door inlanders op bijzonder hoogen prijs gesteld. Het heet, dat zulk een dier den bezitter geluk en voorspoed aanbrengt, en het wordt door inlanders beschouwd als een mascotte.

Vraagt men naar de oorzaak van dit feit, dan wordt algemeen de verklaring gegeven, dat weliswaar driekleurige katertjes niet minder vaak geboren worden dan dito katjes maar dat ze bijna altijd kort na de geboorte door de moeder worden doodgebeten. Dit verhaal heb ik nog niet kunnen controleeren, maar het bovengenoemde feit heb ik, ofschoon ik het evenals anderen, die ik er van in kennis stelde, eerst ongeloovig opnam, steeds bevestigd gevonden.

Pangkalan Brandan, 1 Mei 1919.

H. WITKAMP,

Volksverhalen over dieren in Ceylon.

4. De *Tic-polonga*, (*Vepera russellii* L.) is heldhafter en brutaler dan de Cobra, zijn gif waarschijnlijk nog dodelijker en is voor niets en niemand bang. Geen papolblad of atu-kola-takje is een beschermmiddel tegen deze slang, geen blinde man is veilig voor dit ondiep.

Het bijt als een hond, d. w. z. slaat de tanden in het vleesch, en blijft vasthouden.

De beet van een *Tic-polonga* vertoont 4 afdrukken van giftanden, bij een cobra-beet ziet men er maar twee. Er zijn een twee of drie soorten van Tics, maar ze zijn gelukkig vrij zeldzaam. De grootste die me ooit gebracht werd, en hier vlak bij het keukengebouw gevangen was, mat 5 feet, 3 inches, en was zoo dik als een mannenarm. Ze zijn zeer mooi geteekend, donker zwarte ringen op licht paarsen achtergrond.

5. De *Mapila*, (*Dipsas forstenii* L.) wordt altijd ten getale van zeven aangetroffen. Als een keten hangen ze aan elkander van het dak af, en de laatste bijt het slapende slachtoffer.

Mr. LEWIS geeft hier nog de volgende overlevering van: „De laatste slang aan de keten, dus de onderste, belikt het slachtoffer met zijn tong, meestal op het voorhoofd, zoolang totdat het bloed te voorschijn komt. Dit likken schijnt een zeer verdovende uitwerking te hebben, zoodat de slapende persoon niet ontwaakt.

Zoodra deze slang, No. 7, genoeg heeft gehad, kronkelt ze zich omhoog om plaats te maken voor No. 6. Deze maakt, na voldoende maaltijd, dan weer plaats voor No. 5 enz. enz. tot dat allen verzadigd zijn. Een lichtblauwe kleur op het gelaat, is een duidelijk bewijs dat de man het slachtoffer is geworden van *Mapilas*. Deze slang is niet heilig, hoewel het getal zeven dit mocht doen denken.

Vogels: Er zijn maar heel weinig overleveringen bekend betreffende vogels. We laten er hier twee volgen.

1. De *Kirala*, (*Sarcogrammus indicus* L.) broedt, op den „rug“ liggende, haar eieren uit, om voorbereid te wezen in geval de Hemel mocht invallen!

Het geroep van dezen vogel, vreemd genoeg, lijkt veel op „Did-he-do-it?“ De vogel schijnt he dus niet geheel met deze overlevering eens te zijn!!

2. De *Kana-kokka*, (*Ardeola grayi*? L.), een kleine soort nachtuil door de Engelschen meestal de „Devil-bird“ genoemd, is de vogel van het naderende onheil, de „brenger des doods“!

Het nachtelijk geschreeuw van deze uil lijkt veel op het angstig gegil en hulpgeroep van een vrouw, en is het voor teken (volgens de natives!) dat in de buurt iemand gestorven, of stervende is.

Schrijver dezes komt er eerlijk voor uit, dat toen hij het gegil voor de eerste maal hoorde „zijn haren te berge rezen“ hij zijn bungalow uitrende, het geweer in de „bevende hand“, om te zien wie er wel in den tuin vermoord werd. Zelfs de honden jankten van angst, kropen onder de tafel en wilden niet volgen, om van de inlandsche bedienden nog maar niet te spreken!!

De bijgelovige koelies zijn zéér bevreesd voor het geschreeuw van dezen nachtvogel, en hebben ze er een in de buurt der „lines“ (hun woningen) gehoord, wat gelukkig zeer zeldzaam is, dan wordt het eerte sterfgeval daarna, steeds hieraan toegeschreven. Men zegt zelfs dat deze kleine vogel in verbinding staat met de „boze geesten“, (en een Tamil heeft er honderden onder zijn Goden!), en de Dood aanroept met zijn gegil. Er een te schieten, wat zeer moeilijk gaat, staat gelijk met zelfmoord!

Mr. LEWIS vertelt nog van een ouden inlander, die hem bekend was in 1881, en die zooveel als begrafenisondernemer in het dorp was. Als deze oude man het geroep van de *Kana-kokka* hoorde, zeide hij het volgende versje op;

Kana-kokka, mijn zoon!

Weer vijf stuivers voor mij, mijn zoon.

Ga door met roepen, mijn zoon.

(Vrij vertaald!)

AAN DE LEDEN DER AFD. PADANG.

Daar de afdeling zonder bestuur is, wordt verzocht alle mededeelingen de administratie betreffende rechtstreeks te richten tot ondergetekende. Over de contributies 1919 zal ook door mij rechtstreeks bij de leden worden gedisponeerd.

De Secretaris-Penningmeester
E. DUNLOP.